

«Ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού» (Α΄ Κορ. 1,17) (Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Οὐ γάρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μή κενωθῇ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 1, 17)

«Η αποστολή που μου ὀρίσε ο Χριστός δεν ἦταν να βαπτίζω, ἀλλὰ να κηρύττω το εὐαγγέλιο, χωρὶς σοφά και περίτεχνα λόγια, ὥστε ο θάνατος του Ἰησοῦ Χριστοῦ στον σταυρό να μη χάσει το περιεχόμενό του»

Ποιο εἶναι το περιεχόμενο της πίστης μας; Ο ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στους Κορινθίους, αναφέρει ὅτι αὐτό εἶναι ο Σταυρὸς του Χριστοῦ. Ἐπισημαίνει, μάλιστα, ὅτι ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος ο Σταυρὸς να χάσει το νόημά του, να κενωθεί, να αδειάσει ἀπὸ αὐτό, ὅταν το ἀνθρώπινο ἐγὼ βγει μπροστά, ὅταν ἀντὶ να διακηρύττουμε ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι σταυρὸς, εμεῖς ἐπιδιώκουμε προσωπική

δικαίωση, αποδοχή των απόψεών μας, αναγνώριση ότι ο τρόπος μας είναι ο τρόπος της πίστης, όταν σεβόμαστε τους άλλους, ακόμη κι αν διαφωνούμε μαζί τους είμαστε έτοιμοι συνεχώς να δαπανούμε τον χρόνο, την διάθεσή μας, την αυτάρκειά μας, υλική και πνευματική, για να μπορέσουμε να δώσουμε ό,τι περνά από το χέρι μας στους άλλους.

Ο σταυρός του Χριστού δεν έχει περιεχόμενο για τον κόσμο και τον πολιτισμό του. Όσο μπορείς να εξουσιάζεις τη ζωή σου, το σώμα σου, τους άλλους, να εκπληρώνεις όλες σου τις επιθυμίες, να ζούνε όπως όλοι, να βλέπεις τα πράγματα όπως όλοι, αυτό είναι το νόημα! Επομένως, πώς μπορούμε να αποδεχθούμε έναν τρόπο ζωής στον οποίο το θέλημά μας, το εγώ μας, οι επιθυμίες μας υποτάσσονται στην αληθινή κένωση, που είναι η αγάπη;

Πώς όμως εκφράζεται η αγάπη στους άλλους; Ο απόστολος Παύλος αντιμετωπίζει το πρόβλημα της προσωποληψίας και του οπαδισμού. Οι χριστιανοί στην Κόρινθο θεωρούσαν τους εαυτούς τους οπαδούς άλλος του Πέτρου, άλλος του Παύλου, άλλος του Απολλώ, ενώ άλλοι έλεγαν ότι ακολουθούσαν απ' ευθείας τον ίδιο τον Χριστό. Αυτό το έπρατταν για να δείξουν ότι είναι ξεχωριστοί, ότι ο τρόπος της πίστης τους ήταν και ο αυθεντικός και για να κάνουν επίδειξη δύναμης στους άλλους, με αποτέλεσμα να υπάρχουν έριδες και διχόνοιες και σχίσματα στις διάφορες φατρίες, οι οποίες όμως δεν είχαν ως επικεφαλής τους τον Πέτρο, τον

Παύλο, τον Απολλώ, τον Χριστό, αλλά ντόπιους που καπηλεύονταν το όνομα τους. Αντί να αγαπούν στο όνομα του Χριστού, αντί να πιστεύουν στον Χριστό, αντί να λειτουργούν στην προοπτική της ενότητας και της αλληλοσυμπλήρωσης, υποστήριζαν ότι μόνο η δική τους θέαση ήταν η αυθεντική. Κι ενώ είχαν την ευλογία να συναντιούνται στην θεία Ευχαριστία, να κοινωνούν τον ίδιο Χριστό, τον εσταυρωμένο και αναστάντα, αυτοί έβαζαν τον εαυτό τους πιο ψηλά.

Και ένα ακόμη. Η αγάπη, όπως την έβλεπαν, είχε όλα τα χαρακτηριστικά των αποδείξεων. Υποστήριζαν ότι αυθεντικός χριστιανός είναι αυτός που έχει το χάρισμα της γλωσσολαλιάς. Αυτός που μπορούσε να ερμηνεύσει την πίστη και να εξηγήσει όλα τα μυστήρια του Θεού, δηλαδή να λέει ότι «εγώ γνωρίζω τι θέλει ο Θεός». Χριστιανός είναι αυτός που έχει ακράδαντη πίστη. Χριστιανός είναι αυτός που ελεεί μέχρι τέλους τους άλλους. Χριστιανός είναι αυτός που είναι έτοιμος να πέσει στην φωτιά χάριν της πίστης. Ο απόστολος Παύλος όμως τους επισημαίνει ότι όλα αυτά δεν είναι αποδείξεις της αγάπης. Η αγάπη είναι μακροθυμία, είναι καλοσύνη, είναι απουσία ζήλειας, είναι ταπείνωση, είναι ευπρέπεια και σεβασμός απέναντι στον άλλο, είναι αγώνας για την κατάπνιξη του θυμού και της οργής, είναι αμνησικακία, είναι λύπη για τα λάθη και τις δοκιμασίες του κόσμου, είναι μετοχή στην χαρά για το σωστό. Είναι ανοχή. Είναι εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού για όλα. Είναι ελπίδα. Είναι υπομονή.

Αυτός ο ορισμός της αγάπης είναι αληθινός σταυρός. Είναι υπέρβαση του άγχους για επιβίωση. Είναι αγώνας για ζωή πέρα από την ζωή. Αυτός ο σταυρός δεν πρέπει να ξεχνιέται στους καιρούς μας. Είναι ένας συνεχής αγώνας να βγούμε από την ψευδαίσθηση ότι ελέγχουμε την ζωή και την πορεία μας, ότι μπορούμε να πορευτούμε χωρίς τον Θεό και με όπλο τον εαυτό μας, τις γνώσεις μας, την ειδικότητά μας, τον δικό μας τρόπο θέασης, αλλά και τον ανθρωπισμό μας, τον απολογισμό έργων και φιλανθρωπίας μας. Αν η καρδιά μας είναι κλειστή στην αγάπη, αν δεν έχουμε την αίσθηση πως η Εκκλησία είναι ο κόσμος στον οποίο βιώνουμε σταυρό και ανάσταση και ότι ο σταυρός είναι συνεχώς ενώπιόν μας, τότε ακόμη και στην λύπη που ο σταυρός φέρει, κρύβεται η μεγάλη και μοναδική εμπειρία: ότι ο Χριστός σηκώνει μαζί μας τον σταυρό μας! Ας προχωρήσουμε με αγάπη, υπομονή, σεβασμό στον τρόπο και το πρόσωπο του άλλου και μέσα στην Εκκλησία ας ζητήσουμε το ίδιο να κάνουν και οι άλλοι για μας, χωρίς όμως να απογοητευόμαστε αν βλέπουμε ότι αυτό δεν συμβαίνει. Δεν θα μας αφήσει ο Θεός!

themistoklismourtzanos.blogspot.com